Livada stelarilor

Fondul: aproape de tot o coastă cu o răpă verde de lut. Mai departe în stânga se văd turnurile și zidurile cetății. În dreapta stejari. În față livada cu iarbă mare, proaspătă: luminiș deschis în stejeriș. O potecă trece prin mijlocul livezii. Pe răpă o cascadă subțire. La poalele ei stâncă. Dimineață, soare.

Sculptorul grec.

(șade pe-o stâncă lângă răpă și modelează în lut o minia[tură]. Foarte adâncit în lucru. Prin iarbă îse apropie (pe la spate) din pădure, Tiptil, Fiica lui Zemora, o fată mai în vârstă, foarte frumoasă, sălbatică; rupe un spic lung de iarbă, îl gâdilă în pletele cătunte. Sculptorul ridică capul fără să se întoarcă; ghicește:

(Vrăjitoarea!)

(Fiica magului...?...)

Fiica lui Zemora?, sau o lăcustă?..

Fiica lui Zemora

(turturătoarea,)

Și una și alta; căci Fiica lui Zemora, viețuiește iarba

(-vin)

și toarele ca lăcustele (vrea să aibă picioarele tot atât de verzi,

verzi ca lăcustele sau ca liniștea bălților...

Sculptorul

Știai că mă găsești?

Fiica lui Zemora

(Venind) Venind (Cărarea) pe cărare ți-am văzut (umbra în lut

bălților. Credeam întâi că-s urme de măgar. (râde puternic)

Auzi? Pădurea? Numai eu știu cum o-o face să râdă.

(Izbucnește în hohote)

Auzi cum râde? — Ca un copil mic pe care-l gâdili la subțiori...

Sculptorul

Zemora, Zemora.

A dat o ploaie caldă, adâncă, noaptea și a mirosit pământul.

Ciopîtorul

Stejar bătrân:
Te îndeletă ţi
Dacă-ţi apleci spre mine brațele
Ori vrei să-mi prinzi cu ele sufletul?
Te cerți cu mine pentru ele,
Dere?
Nu cumva crezi că e al tău – știută seară cătecodată
Se urcă în coroana ta ți-ți fluieră
Furnize?..

(începe să fluiere)

17333/I

24.

33

Fiica lui Zemora

Ce faci? plămădești?

Sculptorul

Ce plămădești în lut?

O noapte a plouat o ploaie caldă și ciuta
că o să crească lut moale în răsărit. —

Un nai a lui Zamolxe.

Fiica lui Zemora tu-ți mai aduci aminte de Zamolxe?

Fiica lui Zemora

Nu l-am văzut și l-am auzit de multe ori pe Zamolxe.
Odată eu nu înțelegeam multe din cele ce vorbea, dar
ochii lui erau blânzi și mă făceau cuminte
dar aveau multă ochiană de mari că trebuia să-l ascult.
Odată l-am întâlnit singur pe-aici pe undeva în pădurea
Se chinuia să prindă un roiu de albine care atârna
de-o creangă ca un ciorchine de răsuflare;
parcă-l văd cum îl clătina vântul și nu cădea.
Zamolxe tăcut unsese cu ceară fundul unei coșnițe
Când m-am apropiat de el când i-am ieșit în drum:
„Zamolxe, tu ești foarte fănar și-ai strat frumoasă,
dar să nu te sperii de mine. Vreau să învăț
să prinzi roii, dacă nu știi tu trebuie să mi-i spui
și frumoase despre cel care a făcut lumea.“ El a
zâmbit și m-a luat de copil. Eu am luat coșnița
și-am pus-o deasupra roiului. El mă
privea tăcut. I-am spus să cânte iarăși și să prindă
cu sfinții de creieri. A stat mult și a intrat

Cu iasca ~~fiuneagănde~~. ~~Ea~~ Au ~~tinut~~ o zi ~~sub~~ roiu ~~și albinele au început să se adune în comită~~ afumat apii albinele cu iasc'a prinsă. Tu ești ~~ființă~~ ființă de cruncae – și ele au început să se adune în ~~comită~~ roiu. Înveliș de mușchi.

Când am isprăvit, i-am zis: „~~Tatuș~~, Tăzăduiala, ~~să-i spun~~ ținere de ~~începutul~~ vremuri păduratic!

~~Vorbe frumoase despre cel care a făcut lumea.~~

~~Tu te pricepi mai bine decât tu privederea relor.~~

El m'a ~~privălit~~ ~~atunci~~ cu ochii ~~lui~~ ~~ei~~ ~~ei~~ ca niște peșteri ~~încărcate~~ de mărăcini ~~și trăit~~ un surâs dulce. Mi-a șoptit: „Vie trebuie să-ți spun un lucru – ~~pe care~~ să-l ~~înțelegi~~ pricepi nu cu mintea ta ci cu ~~frumusețea~~ ta sălbatică. ~~Eu cred~~ Vreau ~~ca~~ Vreau să ~~se~~ știe ~~Ochiul~~ a ~~cel ce~~ ~~a creat totul a făcut pe~~ Creat pământul în aceeași zi, ~~în~~ în care a făcut ~~și~~ luna. Apoi ~~și~~ a ~~prins~~ mâinile ~~și sărutându-mi vârfurile degetelor a mărăzis~~: „Cel care a făcut lumea a dat fiecăruia două degetele tale un număr, un număr înșirat nesfârșit, cum ne curimo unor degete atât de mici.“

Sculptorul grec

~~Cel ce a creat lumea~~ Nemuritorul ~~a~~ făcut pământul în aceeași zi, ~~în care a făcut~~ ~~și~~ luna. — Poate din una și aceeași ~~acelaș~~ lumină. ~~Ființe germane.~~

~~Ieri în zori~~ ~~făcut și trist~~, ~~ea~~ ~~atunci~~ ~~mâinile și mi-a sărutat vârfurile degetelor~~. ~~Și~~ Până să mai ~~privească~~ ~~înapoi~~, ~~a fugit în codru~~. Boiul l-a ~~vitat~~ acolo. ~~Ieri~~ ~~la~~ ~~două~~ Ieri la ~~două~~ ~~patru~~ ~~Numai atunci au vorbit cu el. La ~~ceilalte~~~~ zile a urmat

17333/3.

nemuritoarea din livada aceasta.

Sculptorul (în ţinută miniatura)

~~Am încercat să fac din lut ca voi Zamolse,~~ Zemora, spune-mi

~~Prietenul ţinuta de vânătoare~~ Seamănă, cu ~~zeul~~

.. privitorul de rouri? ~~Cum fiica semăna cu tatăl ei?~~

Fiica lui Zemora

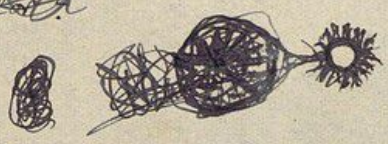

(Privind, departe ~~Vine cineva~~

~~Da, dar e tot: o avea aceiaşi ochi şi mâini ca tatăl.~~

Dar privirea ... nu i-o găsesc. Zamolse ~~era~~ ~~era~~ a fost. Prea mult

privire, ~~ca~~ ~~era~~ iar aceasta-i ~~mai~~ ~~mai~~ ~~era~~ ~~era~~ prea mult om.

~~Mi-o aminteşte~~ ~~Mi-l dai mie...?~~ Un dar pentru Zemora

~~Mi-o aminteşte. Dar numai privire.~~ — Pentru cine ai făcut chipul? Da?

~~Fiica lui Zemora~~ Sculptorul Zemora

Da, nu. Pentru ~~cine~~ (pentru altarul de casă. Zemora

~~Sculptorul~~ ~~Mi-l dai~~ Dar iar, al ~~templului~~ marelui ~~sacerdot~~ ~~al regelui~~ diregător.

~~al cetăţii~~. (Mâine-i vânătoarea ~~Zeilor~~ ~~necunoscutei~~.

Fiica lui Zemora

~~Vreau~~ ~~să~~ să adun flori de toamnă. ~~Am fost~~ În ~~pleoi~~?

Sculptorul (îşi ia bucata de lut în braţe – şi ~~cătind~~ ~~cătind~~ ~~cătind~~

4.

Trupuri de flori
scrijelim pe pereţi 5.

~~[illegible]~~

Mă-nălţarăm spre soare;
~~[illegible]~~ frăţâni
el îmi ~~[illegible]~~ cade-n
~~[illegible]~~ pe harfă.
Nu mai ştiu să cânt.

Zăriştea ~~[illegible]~~ pleşuvă.
Gârdul mi-e cătrăniţ.
Alb măcieş ~~[illegible]~~ mă chiamă
şi îi iau drumul crâng.

Zbimpi zdrăngăn în mână.
Şerpi trec prin ~~[illegible]~~ -amurg.
~~[illegible]~~ şi din răni,
~~[illegible]~~, pe frunze
stropi de sânge curg.

Corbii ~~[illegible]~~ cârâie
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~.
Vicarii cu ~~[illegible]~~ Frunza
~~[illegible]~~ taine
~~[illegible]~~ veşti.

Corbii îmi cântă
melodii în urechi.

(Iaweh roșește în livadă) Iisus se întoarce și vede via. Soldații se adună.

Preot de viață și de gândul morții tău avarul
decimal tău ziduriile tale tainică cetate.
Cu ce mâini ți-ai zvârlit pe care ți-l cobori
1. din piscuri, dărâmi în lumină și cu toate acestea orb?
Spini,
rugini
și veninuri îți pregătește Iisus ta,
și tuturor:
strigăt fiarei spre văi de sănătatea muților.

Rostogolu-ni-se zbuciumul de cerul tău
ca niște țestari de-o fereastră.
Mai-nu-mai porește [illegible] Sunt aici? Toți aici?
(pipăie cu palmele un copac)
Ca palmele tăi pieziș — scoarță aspră a acestui copac
și-sînt că ei-s aievea.
Trunchi copt — m'am rupt din creanga unui dumnezeu —
și cad aici.
Cerule, [illegible] unde ți-e rugul?
3 1. 2.

Cui de meșteceni [illegible] fără de grije tu pe zidari:
un semn că
nu te-ai istovit în lupte tari de când plecai, norod rebel.
Odihnă multă ai avut, [illegible] -s'arunci năvoade
în noianul veșniciei.
Pescuit-ai [illegible] cu ape fără fund? Mai răsi de mreaja mea?
Poate ți-ai ars [illegible] Dumnezeu?! Ți-ai năruit altarele cu capete de boi?
Cum vă Nădejdea mea o încă tot copil cu ochii mari
deschiși spre viitor [illegible] Cred mult. Sunt răbdării.
Lacrimi crobanilor pribegiți mi-au spălat în freacăt
urmele de sânge de pe pietrele cărărilor:
un semn că astăzi nu înțelegi?
un semn că mai-n-o să ți-l dăruiesc un templu
Orbului? În ce bordeie ți-l voiu pentru mine?
— Dar cum ar fi nu mă rușinează.

Eu mine voiu muntele —

în care au fost
livada unde m-au lovit.

28.

(Din pădure Fiica lui Zemora caută ~~întorcându-se~~ înapoi în livadă:)

Fiica lui Zemora

(nevăzută)

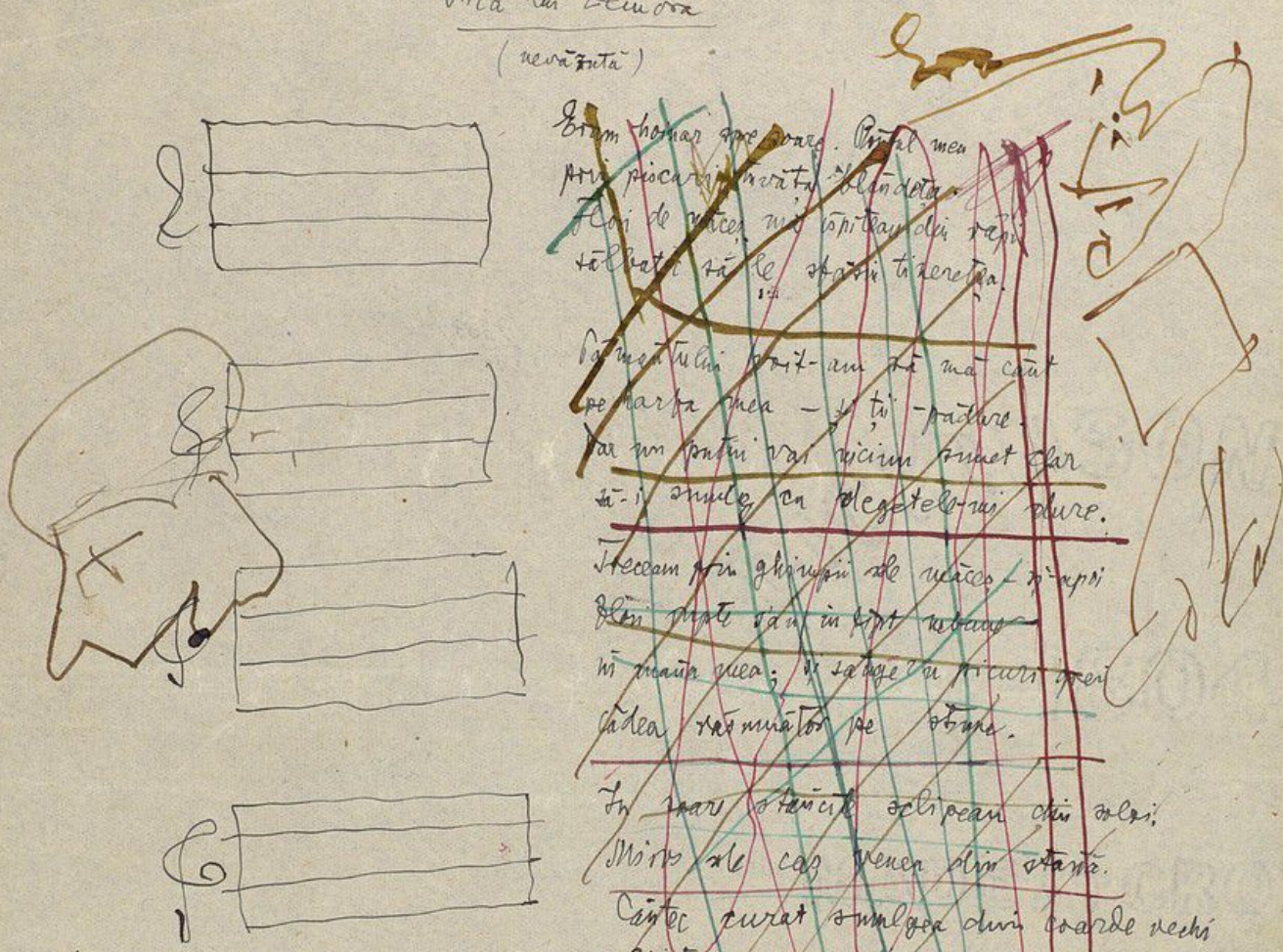

Eram hotar spre vară. Pruncul meu
Prin piscuri înălțat blândeța.
Ochi de mărgea mă ispitau din rază
Tălpile tale stăpâne tinerețea.

Pământului grâu-am să mă cânt
Pe harpa mea – o, tu – pădure.
Dar nu pentru vară vicium cunet clar
Să-i amăgesc cu plecăciunea oarbe.

Steceam prin ghimpii ale vieții – și-apoi
Din piept sau în tâmplă rotunjită
Mi-am scos ghioaga; și sângele cu picuri spre
Cădea trecătorilor pe obraz.

În zori, străinii eliberam din sclavi;
Mirosul de cai venea din stână.
Cântec curat semăna două coarde vechi
Viața ce-mi curgea din mână.

(Zamolxe o ucide. Ea apare în livadă.)

Zamolxe

Înălțat om de sapte ani întâiul om mi-
mâncăre – vădoarea.

Făcivară ~~cu picioare umede de~~ cu ochi umezi prospătă ca
~~cine te-a învățat~~ ce cântecul ~~spui~~ ?

Fiica lui Zemora

~~În este străin în plaiurile noastre.~~ pe-aici.

~~Vezi~~ Ciobanii îl fluieră

de mult, ~~iar~~ ~~vrăbiile~~ cuvintele i-a găsit cântărețul ... Nadîra
~~Viața ei toată de o dată.~~ i-a scăpat

Zamolxe

~~Le~~ Se ~~cunoaște~~ cunoaștea pe vremuri. A murit? Mai trăiește?

Fiica lui Zemora

~~El și~~ Fără ~~viața~~ în cetățuia lui; ~~o vrăbiuță din vale~~ mult-singur: pasărea-i mi-a scăpat sufletul.
~~Pe pod~~. ~~Se spune că într-o noapte~~ (Când sufletu-i stăpân) ~~i-a amorțit sufletul~~.
~~Undeva într-o prăpastie~~. Nu știe nimeni decât. Se spune
că într-o noapte din ~~Se~~ auzit ~~pe drum~~ copitele ca de-argint pe drum în jos,
căci drumurile de pe-aici sunt ca chitarele
cu cât mai vechi, răsună mai bunuroș. Și-apoi în Colb
de lună s'a văzut un roib (Fără de stăpân în grajd.)
se întorcea ~~singur~~ splendid la castel. Legată cu o frânie de coadă
țărână în urma lui — o harfă — ca un mort.
~~(Ca pierdută — / Țărâna în urma lui — o harfă —~~
~~ca un mort. —~~ (rămân amândoi cu ochii pierduți)

Zamolxe

Așa mor cântăreții traci.

Fiica lui Zemora

~~Povestea lor~~ ~~Fiul întreabă neștiind~~: Vrei să-ți spun ~~parcă~~ Dacă ~~Dacă~~ ~~răsul amar și sălbatic cu care a~~ ~~Ca~~ ~~Tatăl~~ ~~Tatăl~~ ~~Tatăl

Zamolxe

(Își apleacă și el și dă o floare)

Din partea mea îl trimeg așa de bine pe Nadùra. Am înțeles o întrebare? Florile sunt ce florile?

Fiica lui Zemora

Le duc la templu. Pregătește și tu pentru o zi în cetate. Străinule. Mâine-ți sărbătoare. Poporul își așează în sanctuar / statuia zeului Zamolxe. Eu îi mai jertfesc și miere. Când a fost pe-aici l-am învățat să prindă roiuri. (Fleacă cu un surâs)

Zamolxe

(rămâne pe loc împietrit cu ochii tulburi și ecstatici îndreptați spre cetate.)